ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ MARCO DARMON της 8ης Μαρτίου 1988 *

Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

1. Ο πλήρης χαρακτήρας της εναρμονίσεως στον τομέα των πρόσθετων υλών στις ζωοτροφές αποτελεί το ουσιώδες στοιχείο των ερωτήσεων που διατύπωσε το Østre Landsret.

2. Πρέπει να τονιστεί προκαταρκτικά ότι τα ερωτήματα αυτά αφορούν αποκλειστικά το κοινοτικό δίκαιο όπως ίσχυε πριν από τη θέσπιση της οδηγίας 84/587 του Συμβουλίου [1]. Επομένως, δεν χρειάζεται εδώ να ερμηνευτούν οι διατάξεις της οδηγίας και δεν θα αναφερθώ σ' αυτήν παρά μόνο καθόσον είναι απολύτως αναγκαίο για την ερμηνεία των διατάξεων που ίσχυαν προηγουμένως. Οι διατάξεις των οποίων σας ζητείται η ερμηνεία είναι οι ακόλουθες: η οδηγία 70/524 [2] και οι τροποποιήσεις που επήλθαν σ' αυτήν με τις οδηγίες 73/103 [3] και 75/296 [4].

3. Το πρώτο ερώτημα αφορά κατ' ουσία το ζήτημα αν ο βαθμός εναρμονίσεως που είχε επιτευχθεί με την κοινοτική νομοθεσία πριν από τη θέσπιση της οδηγίας 84/587 ήταν ικανός να στερήσει τα κράτη μέλη από κάθε δυνατότητα να επικαλεστούν το άρθρο 36 της Συνθήκης, στο πλαίσιο των εθνικών μέτρων με τα οποία επιδιώκεται ο προσδιορισμός των πρόσθετων υλών, καθώς και η καθαρότητα αυτών των ουσιών, όσον αφορά τις εισαγωγές από άλλα κράτη μέλη ζωοτροφών που περιέχουν πρόσθετες ύλες. Η διαφορά της κύριας δίκης αφορά κατ' ουσίαν προφανώς μία επιβαλλόμενη από το εθνικό δίκαιο υποχρέωση καταχωρίσεως του συγκεκριμένου προϊόντος που χρησιμοποιείται ως πρόσθετη ύλη.

4. Ας υπενθυμίσω καταρχάς ότι στην περίπτωση κοινοτικής εναρμονίσεως τα κράτη μέλη δεν μπορούν πλέον να κάνουν χρήση των δυνατοτήτων που παρέχει το άρθρο 36. Η λύση αυτή διατυπώνεται στην απόφαση Tedeschi Denkavit [5] κατά ιδιαίτερα σαφή τρόπο:

« όταν κατ' εφαρμογή του άρθρου 100 της Συνθήκης, κοινοτικές οδηγίες προβλέπουν την εναρμόνιση των αναγκαίων μέτρων για την προστασία της υγείας των ζώων και των προσώπων και προβλέπουν κοινοτικές διατάξεις ελέγχου για την τήρησή τους, δεν δικαιολογείται πλέον η επίκληση του άρθρου 36, στο πλαίσιο δε ακριβώς που χαράσσει η οδηγία εναρμονίσεως πρέπει να διενεργούνται οι κατάλληλοι έλεγχοι και να θεσπίζονται οι προστατευτικές διατάξεις ».

Επομένως, η εναρμόνιση των κοινοτικών μέτρων αποκλείει την εξουσία των κρατών μελών να λαμβάνουν μονομερώς μέτρα.

5. Στην παρούσα υπόθεση πρόκειται ακριβώς για την ύπαρξη μιας τέτοιας εναρμονίσεως. Το άρθρο 6 της οδηγίας 70/524 ορίζει την εφαρμοστέα διαδικασία κατά τον καθορισμό των κρι-

* Μετάφραση από τα γαλλικά.

1 — Οδηγία 84/587/ΕΟΚ της 29ης Νοεμβρίου 1984, ΕΕ L 319 της 8.12.1984, σ. 13.

2 — ΕΕ ειδ. έκδ. 03/006, σ. 60.

3 — ΕΕ ειδ. έκδ. 03/009, σ. 176.

4 — ΕΕ 03/012, σ. 92.

5 — Απόφαση της 5ης Οκτωβρίου 1977 στην υπόθεση 5/77, Rec. 1977, σ. 1555.

τηρίων καθαρότητας των πρόσθετων υλών που αναφέρονται στην οδηγία, παρέχοντας σχετική αρμοδιότητα στο Συμβούλιο. Η διαδικασία αυτή τροποποιήθηκε με την οδηγία 75/296 που παρέσχε την εξουσία λήψεως αποφάσεως εν προκειμένω στη « μόνιμη επιτροπή των ζωοτροφών ». Εξάλλου, στο κείμενο αυτό προβλέπεται ρητά ότι τα κριτήρια συνθέσεως, στα οποία η οδηγία δεν είχε μέχρι τώρα αναφερθεί ρητά, καθώς και οι φυσικοχημικές και βιολογικές ιδιότητες, μπορούσαν να καθοριστούν με την προαναφερθείσα διαδικασία.

6. Ενόψει αυτών των διατάξεων δεν μπορεί να υπάρχει αμφιβολία ότι ήδη με την οδηγία 70/524, ως προς τα κριτήρια καθαρότητας και εν πάση περιπτώσει με την οδηγία 75/296 πραγματοποιήθηκε η εναρμόνιση των σχετικών κοινοτικών διαδικασιών. Το συμπέρασμα αυτό ενισχύεται από το άρθρο 13 της οδηγίας το οποίο απαγορεύει « οποιοδήποτε άλλο περιορισμό εμπορίας εκτός από αυτούς που προβλέπονται στην παρούσα οδηγία », επομένως τα μέτρα του είδους αυτών για τα οποία πρόκειται εδώ δεν μπορούσαν να θεσπιστούν από τα κράτη μέλη, επειδή απαγορευόταν βάσει της τελευταίας αυτής διατάξεως η θέσπισή τους σε έναν τομέα που καταλαμβανόταν πλέον τελείως από το κοινοτικό δίκαιο. Επομένως, δεν μπορεί να διαφέρει η λύση από αυτή που έγινε δεκτή με τις αποφάσεις της 3ης Οκτωβρίου 1985, Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας[6] και Denkavit[7] στις οποίες τονίζεται ότι

« ... ως προς όλα τα στοιχεία που μπορούν να δημιουργήσουν προβλήματα ή κινδύνους από την άποψη της ορθολογικής διατροφής των ζώων ή από την άποψη της υγείας των ζώων ή των ανθρώπων, οι δύο οδηγίες (από τις οποίες η εν λόγω οδηγία « πρόσθετες ύλες ») προβλέπουν πλήρες σύστημα που επιτρέπει την αντιμετώπιση τόσο των αναγκών περιοδικής προσαρμογής των οδηγιών όσο και των επειγόντων προβλημάτων που μπορούν να ανακύψουν στην πράξη. »

7. Τα επιχειρήματα της δανικής κυβερνήσεως δε νομίζω ότι μπορούν να θέσουν εν αμφιβόλω αυτό το συμπέρασμα. Η εν λόγω κυβέρνηση προβάλλει ότι, δεδομένου ότι η ύπαρξη μη καθαρών ουσιών μπορεί να έχει ως συνέπεια σοβαρούς κινδύνους για τη δημόσια υγεία, συντρέχει εν προκειμένω περίπτωση μη εναρμονισμένου τομέα σύμφωνα με τις αποφάσεις σας Denkavit[8] και Denkavit Futtermittel[9]. Καίτοι αληθεύει ότι οι δύο αυτές αποφάσεις δέχτηκαν ότι είναι δυνατή η θέσπιση μονομερών μέτρων βάσει του άρθρου 36, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι οι αποφάσεις αυτές αφορούσαν παθογενή μικροστοιχεία στο πλαίσιο του υγειονομικού ελέγχου των σύνθετων τροφών προς πρόληψη επιζωοτιών. Όμως, δεν μπορούν να εξομοιωθούν αυτά τα μικρόβια με τις μη καθαρές ουσίες μιας πρόσθετης ύλης, αν αυτές συνεπάγονται βλαπτικά αποτελέσματα για την υγεία. Εξάλλου, η αναλογία αυτή δε λαμβάνει υπόψη ότι τα κριτήρια καθαρότητας πρέπει να καθοριστούν με την κοινοτική διαδικασία του άρθρου 6. Οι ενδεχόμενες δυσκολίες εφαρμογής αυτής της διαδικασίας δεν ασκούν επίδραση εν προκειμένω σ' αυτή την ίδια την αρχή της εναρμονίσεως.

8. Τέλος, καίτοι η οδηγία 84/587 θέσπισε ένα σύστημα με το οποίο, μέσω της υποχρεωτικής εκδόσεως μονογραφίας που προβλέπεται στο άρθρο 8 για ορισμένα προϊόντα, τα κριτήρια προσδιορισμού και καθαρότητας καθορίζονται δεσμευτικώς, δεν μπορεί κατά κανένα τρόπο να συναχθεί από αυτό ότι ο τομέας αυτός δεν είχε προηγουμένως εναρμονιστεί. Πράγματι, καίτοι το προηγούμενο σύστημα δεν προέβλεπε τη συστηματική εφαρμογή της διαδικασίας του άρθρου 6, η διαδικασία αυτή ήταν εν πάση περιπτώσει δεσμευτική, εφόσον επρόκειτο για τον καθορισμό των κριτηρίων καθαρότητας και συνθέσεως. Οι διαφορές μεταξύ της προηγούμενης νομικής καταστά-

6 — Υπόθεση 28/84, Συλλογή 1985, σ. 3115, σκέψη 14.

7 — Υπόθεση 195/84, Συλλογή 1985, σ. 3181.

8 — Υπόθεση 251/78, Rec. 1979, σ. 3369.

9 — Υπόθεση 73/84, Συλλογή 1985, σ. 1013.

σεως και της νομικής καταστάσεως μετά τη θέσπιση της οδηγίας, δεν έχει σχέση με το βαθμό εναρμονίσεως που είχε επιτευχθεί, αλλ' αφορά αποκλειστικά το συστηματικό χαρακτήρα του καθορισμού των σχετικών στοιχείων. Η δεύτερη επίσης αιτιολογική σκέψη της οδηγίας 84/587 αναφέρει σαφέστατα τους λόγους για τους οποίους θεσπίστηκε το μέτρο αυτό για ορισμένα προϊόντα: ... « η ληφθείσα [κτηθείσα] πείρα έδειξε... ότι η υπάρχουσα ρύθμιση... δεν παρείχε όλες τις απαραίτητες εγγυήσεις ασφάλειας ... ». Δεν είναι όμως δυνατό να υποστηριχτεί ότι κάθε βελτίωση της κοινοτικής ρυθμίσεως αποκλείει την ύπαρξη προηγούμενης εναρμονίσεως.

9. Έτσι, ο βαθμός εναρμονίσεως που επιτεύχθηκε με την κοινοτική ρύθμιση βάσει της οδηγίας 70/524 και των τροποποιήσεών της πριν από τη θέσπιση της οδηγίας 84/587 αποκλείει προφανώς κάθε δυνατότητα επικλήσεως του άρθρου 36 εκ μέρους των εθνικών αρχών στο πλαίσιο των μέτρων με τα οποία επιδιώκεται η διασφάλιση του προσδιορισμού και των κριτηρίων καθαρότητας των πρόσθετων υλών. Επιπλέον, πρέπει απολύτως να απορριφθεί η επιχειρηματολογία ότι η εναρμόνιση δεν αποτελεί παρά μία τυπολατρική αντίληψη. Υπογραμμίζω ότι η θέσπιση μονομερών μέτρων από τα κράτη μέλη στον τομέα του προσδιορισμού και της καθαρότητας των πρόσθετων υλών συνεπάγεται κατ' ανάγκη αισθητές διαφορές που διακυβεύουν την επίτευξη των επιδιωκόμενων στόχων εναρμονίσεως.

10. Μόνο στην περίπτωση κατά την οποία η εναρμόνιση δεν έχει φθάσει σε έναν τέτοιο βαθμό, ώστε να αποκλείεται η επίκληση του άρθρου 36, θα μπορούσατε να απαντήσετε στο δεύτερο ερώτημα που αφορά τη δυνατότητα για τα κράτη μέλη να επιβάλουν τις αναφορές σχετικά με την καταχώριση των πρόσθετων υλών. Ενόψει της απαντήσεως που προτείνω να δοθεί στο πρώτο ερώτημα, η εξέταση αυτή είναι, κατ' εμέ, άνευ αντικειμένου.

11. Έτσι, περιορίζομαι να υπογραμμίσω ότι εν πάση περιπτώσει οι εν λόγω αναφορές αποκλείονται ρητώς από αυτό το ίδιο το γράμμα του άρθρου 10, παράγραφος 4, που απαγορεύει « κάθε αναφορά σε πρόσθετες ύλες εκτός από εκείνες που προβλέπονται στην παρούσα οδηγία », καθώς και του άρθρου 13 που επιβάλλει στα κράτη μέλη την υποχρέωση να μεριμνούν » ώστε οι ζωοτροφές οι οποίες είναι σύμφωνες με τις διατάξεις της παρούσας οδηγίας να μην υπόκεινται, ως προς την παρουσία ή απουσία προσθέτων υλών και τις σημειούμενες ενδείξεις, [παρά] στους περιορισμούς εμπορίας που προβλέπονται στην παρούσα οδηγία ». Ενόψει αυτών των διατάξεων, δεν μπορεί να γίνει δεκτό ότι επιτρέπονται άλλες αναφορές εκτός από αυτές που προβλέπονται με το άρθρο 10, παράγραφος 1, οι οποίες αφορούν μόνο αυτές τις ίδιες τις πρόσθετες ύλες και, εν πάση περιπτώσει, δεν επιτρέπουν σε καμία περίπτωση ανάλογη καταχώριση προς αυτή που αναφέρεται από το αιτούν δικαστήριο.

12. Το τρίτο ερώτημα αφορά το ζήτημα αν συμβιβάζεται με το άρθρο 30 η υποχρέωση υποβολής αιτήσεως για τη χορήγηση εγκρίσεως την οποία υπέχουν οι εισαγωγείς ζωοτροφών που περιέχουν πρόσθετες ύλες, ενώ με το τέταρτο ερώτημα σας ζητείται κατ' ουσία να απαντήσετε αν η οδηγία 70/524 προέβλεπε εναρμόνιση ικανή να στερήσει τα κράτη μέλη από τη δυνατότητα επικλήσεως του άρθρου 36 ως προς αυτή την υποχρέωση.

13. Το παραπέμπον δικαστήριο διευκρίνισε την εν λόγω υποχρέωση τονίζοντας ότι η έγκριση, που είναι παρόμοια με αυτή που απαιτείται από τους εγχώριους παραγωγούς, άπαξ και δοθεί αποτελεί το μόνο τρόπο να γίνουν γνωστές οι επιχειρήσεις στις οποίες πρέπει να διενεργηθούν οι έλεγχοι που προβλέπονται με την οδηγία. Διευκρινίζεται επίσης ότι η μη χορήγηση ή η ανάκληση της εγκρίσεως δεν μπορεί να γίνει παρά μόνο για ειδικούς λόγους, αλλά μόνο σύμφωνα με τις νομικές αρχές της εθνικής έννομης τάξης για επιτακτικούς λόγους που αναφέρονται στην υγεία των ανθρώπων και των ζώων. Τέλος, η έγκριση χορηγείται στην πράξη μετά από μερικές εβδομάδες βάσει αιτήσεως που

περιέχει απλώς το όνομα και τη διεύθυνση του εισαγωγέα, μέχρι δε σήμερα δεν υπάρχει περίπτωση μη χορηγήσεως ή ανακλήσεώς της ως προς οποιονδήποτε επιχειρηματία.

14. Ενόψει του άρθρου 30 της Συνθήκης, αρκεί, κατά πάγια νομολογία σας, ο δυνάμει περιοριστικός χαρακτήρας ενός μέτρου για να συμπεριλαμβάνεται στα μέτρα ισοδύναμου αποτελέσματος, τον ορισμό των οποίων έδωσε η απόφασή σας Dassonville [10] με την ακόλουθη πολύ γνωστή διατύπωση: κάθε εμπορική ρύθμιση ικανή να παρεμβάλει εμπόδια στο ενδοκοινοτικό εμπόριο, άμεσα ή έμμεσα, πραγματικά ή δυνητικά.

15. Όμως, όταν πρόκειται για μία έγκριση που συνεπάγεται κατ' ανάγκη διακριτική εξουσία της εθνικής διοικήσεως, στην απόφασή σας Επιτροπή κατά Ηνωμένου Βασιλείου [11] τονίστηκε ο περιοριστικός χαρακτήρας ενός τέτοιου συστήματος ως εξής:

« Αν και το Ηνωμένο Βασίλειο υποστήριξε κατά την προφορική διαδικασία ότι η τρέχουσα διοικητική πρακτική επιτρέπει την ταχεία και αυτόματη έκδοση των αδειών, πρέπει να παρατηρηθεί ότι ένα σύστημα που απαιτεί τη χορήγηση αδειών από τις διοικητικές αρχές συνεπάγεται κατ' ανάγκη την άσκηση κάποιας διακριτικής ευχέρειας και δημιουργεί νομική αβεβαιότητα για τους επιχειρηματίες. »

Υπενθυμίζω απλώς ότι η δανική κυβέρνηση, κατά τη συζήτηση ενώπιον του Δικαστηρίου σχετικά με το περιεχόμενο της εννοίας της εγκρίσεως παραδέχθηκε ότι η έγκριση μόνο θεωρητικά μπορούσε να μη χορηγηθεί. Επομένως, οι περιστάσεις στις οποίες αναφέρεται το παραπέμπον δικαστήριο δεν νομίζω ότι μπορούν να αφαιρέσουν από την εν λόγω απαίτηση το χαρακτήρα της ως μέτρου ισοδύναμου αποτελέσματος.

16. Επομένως, πρέπει να ερευνηθεί αν υφίσταται εν προκειμένω εναρμόνιση ικανή, σύμφωνα με τις προαναφερθείσες αρχές, να αποκλείει κάθε επίκληση του άρθρου 36. Ευθύς εξαρχής πρέπει να γίνει προσεκτική διάκριση μεταξύ εναρμονίσεως στον τομέα των πρόσθετων υλών και εναρμονίσεως των κανόνων που ισχύουν ως προς τους οικείους επιχειρηματίες αυτού του τομέα. Παρατηρώ καταρχάς ότι η οδηγία 70/524, σχετικά με τις πρόσθετες ύλες, δεν κάνει καμία νύξη στους ενδιαφερομένους επιχειρηματίες. Τονίζω, εξάλλου, όπως και η Επιτροπή, ότι το άρθρο 13 που επιβάλλει στα κράτη μέλη την υποχρέωση επαγρυπνήσεως, ώστε οι ζωοτροφές να υπόκεινται μόνο στους περιορισμούς εμπορίας που προβλέπονται από την οδηγία ως *προς την ύπαρξη ή έλλειψη πρώτων υλών,* παρέχει ένα ουσιώδες στοιχείο υπέρ της απόψεως ότι δεν υφίσταται εναρμόνιση εν προκειμένω, καθόσον διευκρινίζονται έτσι οι τομείς στους οποίους η εναρμόνιση αποκλείει εθνικά μέτρα. Η ερμηνεία αυτή ενισχύεται από τη διατύπωση του άρθρου 20 της οδηγίας 84/587 στο οποίο δεν αναφέρεται πλέον ο περιορισμός που προαναφέρθηκε, ενώ το άρθρο 13, παράγραφος 3, προβλέπει την ετήσια δημοσίευση από κάθε κράτος μέλος του καταλόγου των παραγωγών πρόσθετων υλών. Παρόλο που η τελευταία αυτή διάταξη θέτει έτσι ως προϋπόθεση τον έλεγχο των επιχειρηματιών, είναι ουσιώδες να τονιστεί ότι το όριο των επιβαλλόμενων περιορισμών συνεπεία απλώς και μόνο της υπάρξεως ή ελλείψεως πρόσθετων υλών εξαφανίζεται, πράγμα που τείνει να καταδείξει, εφεξής, αλλά μόνο εφεξής, ότι η « αστυνόμευση » των επιχειρηματιών καταλαμβάνεται από τους κοινοτικούς κανόνες. Η λογική τάξη των εν λόγω διατάξεων είναι σαφής. Δεδομένου ότι η οδηγία 70/524 δεν περιείχε διατάξεις σχετικά με χορήγηση εγκρίσεως σε επιχειρηματίες, εναπόκειτο στα κράτη μέλη να θεσπίσουν εν προκειμένω ad hoc μέτρα βάσει του άρθρου 36.

10 — Απόφαση της 11ης Ιουλίου 1974 στην υπόθεση 8/74, Rec. 1974, σ. 837.

11 — Απόφαση της 8ης Φεβρουαρίου 1983 στην υπόθεση 124/81, Συλλογή 1983, σ. 203.

17. Εν προκειμένω, το παραπέμπον δικαστήριο δεν σας ρώτησε επί του ζητήματος αν πρέπει να εκτιμάται το αν συμβιβάζεται με το άρθρο 36 ένα μέτρο όπως το υπό κρίση. Θα σημειώσω, επομένως, απλώς ότι η οδηγία 84/587, η οποία προβλέπει τον έλεγχο των οικείων επιχειρηματιών, αναφέρει στην ένατη αιτιολογική της σκέψη τους λόγους που επιβάλλουν αυτή την απαίτηση διευκρινίζοντας ότι « πρέπει να διατηρηθεί η παραγωγή και η χρησιμοποίηση αντιβιοτικών ... μόνο στα άτομα που διαθέτουν τις ικανότητες, τις εγκαταστάσεις και τον απαραίτητο εξοπλισμό για την κατασκευή πρόσθετων υλών ... και τα οποία έχουν εγγραφεί σε κατάλογο παρασκευαστών κράτους μέλους ». Οι στόχοι αυτοί αποσκοπούν στη θεμελίωση ενδεχομένως ευθύνης των οικείων επιχειρηματιών και, εν πάση περιπτώσει, στη διασφάλιση της αξιοπιστίας τους. Οι στόχοι αυτοί βρίσκονται σαφώς σε αντιστοιχία με τις διατάξεις του άρθρου 36.

18. Το πέμπτο ερώτημα αφορά το αν συμβιβάζεται με την οδηγία 70/524 και τα άρθρα 9 και 95 της Συνθήκης ένα ετήσιο τέλος που επιβάλλεται πανομοιότυπα στους εγχώριους παρασκευαστές και τους εισαγωγείς που έχουν λάβει την προαναφερθείσα έγκριση και με το οποίο επιδιώκεται κάλυψη των εξόδων που προκαλούνται συνεπεία του ελέγχου των δειγμάτων που λαμβάνονται σύμφωνα με την οδηγία 70/524/ΕΟΚ. Το τέλος εμφανίζεται να συνδέεται με το σύστημα χορηγήσεως εγκρίσεως το οποίο, όπως το εξέθεσα αμέσως προηγουμένως, δεν εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής της οδηγίας. Επομένως δεν υπάρχει λόγος να εξεταστεί η νομιμότητα του τέλους έναντι της οδηγίας. Έτσι, απομένει να εκτιμηθεί το τέλος υπό το φως των άρθρων 9 και 95 της Συνθήκης. Η πρώτη από αυτές τις διατάξεις, η οποία απαγορεύει δασμούς και επιβαρύνσεις ισοδύναμου αποτελέσματος, δεν μπορεί να αντιταχθεί σ' ένα σύστημα επιβαρύνσεων το οποίο, όπως εν προκειμένω, επιβάλλεται ετησίως και πανομοιότυπα ως προς τους εισαγωγείς και του εγχώριους παραγωγούς, ανεξάρτητα από τις εισαγόμενες ποσότητες. Ο γενικός αυτός χαρακτήρας, που δεν συνεπάγεται δυσμενείς διακρίσεις, αποκλείει, κατ' εμέ, τη δυνατότητα να χαρακτηριστεί ως « χρηματική επιβάρυνση... που πλήττει τα εμπορεύματα συνεπεία του γεγονότος ότι διέρχονται τα σύνορα » που αφορά η απόφασή σας Denkavit κατά Γαλλίας [12].

19. Ομοίως, καταλήγω στο ότι δεν πρέπει να θεωρηθεί ότι το εν λόγω μέτρο είναι ενδεχομένως ασυμβίβαστο με το άρθρο 95 της Συνθήκης. Πράγματι, η εσωτερική επιβάρυνση, για την οποία πρόκειται, εμφανίζεται πανομοιότυπη έναντι τόσο των εισαγωγέων όσο και των εγχώριων παραγωγών στους οποίους επιβάλλεται βάσει όμοιων κριτηρίων. Σχετικώς, πρέπει να υπομνηστούν τα κριτήρια που διατυπώθηκαν με την απόφασή σας Kortmann [13]:

« Αρκεί ότι ο εσωτερικός φόρος καταλαμβάνει βάσει των ίδιων κριτηρίων που δικαιολογούνται αντικειμενικά από το σκοπό για τον οποίο θεσπίστηκε, τόσο τα εθνικά όσο και τα εισαγόμενα προϊόντα, έτσι ώστε να μην έχει ως αποτέλεσμα την επιβάρυνση του εισαγόμενου προϊόντος με ποσό μεγαλύτερο από εκείνο που πλήττει το ομοειδές εθνικό προϊόν. »

20. Η εταιρία Denkavit εκθέτει σχετικώς ότι ο εγχώριος παραγωγός δεν θα υποστεί επιβάρυνση από τις επιπτώσεις του τέλους στην παραγωγή του, αν προσφύγει στις υπηρεσίες εμπόρων, ενώ ο αλλοδαπός παραγωγός υποβάλλεται σε αδικαιολόγητες δαπάνες προστρέχοντας στις υπηρεσίες διαφόρων εισαγωγέων. Ο ισχυρισμός αυτός δεν πείθει. Πράγματι, ο μεμονωμένος εισαγωγέας μπορεί κάλλιστα να προσφύγει στις υπηρεσίες ανεξάρτητων εμπόρων που βρίσκονται εγκατεστημένοι στη χώρα εισαγωγής, χωρίς αυτοί να υφίστανται το τέλος. Τέλος, το εν λόγω σύστημα επιβαρύνοντας τους οικείους επιχειρηματίες και όχι τα εμπορεύματα, δεν μου φαίνεται να αντιβαίνει στις απαιτήσεις που έχουν τεθεί με τη νομολογία σας κατά την οποία η επιβάρυνση οφείλει να πλήττει τα προϊόντα στις ίδιες φάσεις εμπορίας, το δε γενεσιουργό αίτιο πρέπει να είναι το ίδιο [14].

12 — Απόφαση της 31ης Μαΐου 1979 στην υπόθεση 132/78, Rec. 1979, σ. 1923, σκέψη 7.

13 — Στην υπόθεση 32/80, Συλλογή 1981, σ. 271, σκέψεις 27 και 28.

14 — Στην υπόθεση 132/78, προαναφερθείσα, σκέψη 8.

21. Κατά συνέπεια, σας προτείνω να αποφανθείτε ότι:

« 1) Η οδηγία 70/524 του Συμβουλίου της 23ης Νοεμβρίου 1970, όπως τροποποιήθηκε μέχρι τη θέσπιση της οδηγίας 84/587 του Συμβουλίου, της 29ης Νοεμβρίου 1984, προβλέπει εναρμόνιση που απέκλειε τη δυνατότητα για τα κράτη μέλη να επικαλεστούν το άρθρο 36 της Συνθήκης για να επιβάλουν, κατά την εισαγωγή από άλλα κράτη μέλη ζωοτροφών που περιέχουν πρόσθετες ύλες, μέτρα με τα οποία επιδιώκεται ο προσδιορισμός και η καθαρότητα των εν λόγω προσθέτων υλών.

2) Το μέτρο με το οποίο κράτος μέλος εξαρτά από έγκριση την εισαγωγή ζωοτροφών που προέρχονται από άλλα κράτη μέλη αντιβαίνει προς το άρθρο 30.

3) Η οδηγία 70/524, όπως τροποποιήθηκε μέχρι τη θέσπιση της οδηγίας 84/587, δεν προέβλεπε εναρμόνιση συνεπεία της οποίας τα κράτη μέλη στερήθηκαν της δυνατότητας επικλήσεως του άρθρου 36 για τη θέσπιση εθνικών μέτρων σχετικά με τον έλεγχο των επιχειρηματιών.

4) Ετήσιο τέλος που επιβάλλεται πανομοιότυπα στους εγχώριους παραγωγούς και τους εισαγωγείς δεν αντίκειται στα άρθρα 9 και 95 της Συνθήκης ΕΟΚ. »